

klæret, at paa det Grundlag, hvorpaa det hidtil havde staaet, hverken kunde eller vilde jeg forhandle. Det har været mig bekendt, at Mindretallet i Udvalget har tænkt paa at stille Forslag, som det mente kunde være skikede til Mæglingsforslag, men den ærede Ordfører og det hvide Thing vil erkende, at der er en betydelig Forskjel paa, om et Mindretal stiller et Ændringsforslag, som det tror kunde være tilstrækkeligt, eller om dette kommer fra det Flertal, som hidtil har vist sig i Virkeligheden fuldstændig ubønhørlig ligesoverfor Regjeringen. Harde der fra Flertallets Side været vist nogen virkelig velvillig Imødekommen, var man kommen Regjeringen imøde ved f. Ex. at stille Forslag som dem, man har tænkt paa, forsaavidt jeg kjenner dem, at stille fra Mindretallets Side, ja, saa vilde der vel have været Anledning for Regjeringen til at ville forhandle med hele Udvalget. Det er ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører siger, at Ministeren har vist sig fuldstændig uwillig til at forhandle med Udvalget. Flertallet har efter sine Udtalelser ikke givet Ministeren nogen Anledning til at gaa til Udvalget og spørge, om det vilde forhandle med ham. Dersom Udvalget havde vist Imødekommen, som man maatte tro, at det var tilfunds at vise, efter de Udtalelser, der faldt ved forrige Behandling, vilde Ministeren med største Fornøjelse have konfereret med Udvalget og prøvet paa at komme til Enighed. Saaledes som Sagen foreligger, kan der nu kun forudses een Udgang, og det er, at Lovforslaget her i Thinget bliver vedtaget i Overensstemmelse med, hvad Flertallet har foreslaaet. Jeg skal derfor ikke forlænge Forhandlingen videre. Det Æneste, jeg maa afvente, er at forsolde Sagen paa et andet Terrain og se, hvad Udsald Sagen vil faae der, om der maatte gjenne denne Fremgangsmaade kunde vindes mere Tilbøjelighed fra Flertallets Side til paa et senere Standpunkt at komme Regjeringen noget imøde. Saaledes som Sagen nu ligger for, er der for mig ikke Andet at gjøre end en haabløs Henvendelse til Thingets Majoritet om at vedtage Regjeringens Forslag, som jeg efter min bedste Overbevisning anser for kun at stille de moderateste Fordringer. Jeg skal derfor slutte Diskussionen for mit Vedkommende paa dette Standpunkt med en Henvendelse til Thinget om at stemme for Regjeringens Forslag.

Ordføreren (Lauer): Da jeg forrige Gang tog Ordet, glemte jeg at omtale et lille Ændringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, og som kun er en Reaktionsændring, der følger af de Ændringer, som ved 2den Behandling blev vedtagne til Lovforslagets § 1. Jeg tillader mig

at anbefale det til Vedtagelse i Forbindelse med Lovforslaget, som det nu foreligger. — Jeg forstod ikke ganske, hvad den høitærede Minister mente med at opfordre Thinget til at vedtage Regjeringensforslaget. Jeg veed ikke, at den høitærede Minister har stillet Ændringsforslag om at føre det ved 2den Behandling her vedtagne Lovforslag tilbage til Regjeringensforslaget. Man skulde ikke tro, at den høitærede Minister efter den Tid, hvori han nu har været Minister, vilde stille en saadan Opfordring til Thinget, som virkelig er umulig under de nærværende Omstændigheder. (Indenrigsministeren (Steel): Den ærede Ordfører har Ret, det var en Grindingsfeil af mig!) Saa beder jeg om Forbælgelse. Men der var forøvrigt ogsaa andre Ting, som undrede mig fra den høitærede Ministers Side ef er den lange Tid, han nu har forhandlet som Minister med Rigsdagen. Jeg troede, at den høitærede Minister maatte vide, at, naar han ønskede Lovforslaget forandret fra den Stikelse, hvori det forelaa ved 2den Behandling, tilkom det ham at stille Ændringsforslag derom. Det er dog Noget, som man altid har set i enhverformhelt Sag. Men den meget ærede Minister siger, at Udvalgets Flertal, som har faaet sine Ændringsforslag vedtagne, og som har faaet Loven bragt i en saadan Stikelse, som det anser for rigtig og fuldt forsvaret i alle Henseender, i politisk Henseende og i enhverformhelt anden Henseende, skal stille Ændringsforslag, som gaa imod, hvad det i samme Dieblit har opfordret Thinget til at vedtage, og hvad Thinget har vedtaget. Det er en Opfordring, jeg endnu ikke har hørt fremsætte, saalænge jeg har siddet i Rigsdagen; men der er saamange Ting, man maa erkære fra den høitærede Ministers Side, som ere Nyheder for os. Ret, Udvalget havde virkelig ikke nogenformhelt anden Opfordring at henvende til den høitærede Minister end den, der laa for ved 2den Behandling. Naar den høitærede Minister gav en saadan Fremstilling af 2den Behandling, som om jeg under Forhandlingen fuldkomment havde stiftet Standpunkt, paavirket af Stemmningen i Thinget, som den høitærede Minister forudsatte, da tager den høitærede Minister høilig feil heri. Jeg forsvarede og udvillede det Standpunkt, som Flertallet havde stillet sig paa, og de Forslag, det havde stillet, og jeg fremdrog den eiendommelige Omstændighed, at den høitærede Minister, da han var indbudt til en Konference med Udvalget, vel mødte, men unddrog sig enhver Forhandling med Udvalget om Sagens enkelte Punkter. Han udtalte omtrent det Samme, som han nu her udtaler, at han ikke vil forhandle med Udvalget paa dette Grundlag. Det kunde været skrevet til Udvalget, og det havde faaet aldeles den samme Virkning. Jeg